

บทที่ 3

การบริหารการศึกษาของสหรัฐอเมริกา

ชาวอเมริกันภูมิใจในโรงเรียนของตนมาก ทุกคนต้องการให้บุตรหลานของตนได้รับการศึกษาอย่างดีที่สุดที่จะทำได้ มีเพียงร้อยละ 1 ของประชากรทั้งชาติที่ไม่สามารถอ่านหรือเขียนได้ ซึ่งเมื่อศตวรรษก่อนมีประชากรที่อ่านและเขียนไม่ได้ถึงร้อยละ 20 มีนักเรียนประมาณ 57 ล้านคน ที่ลงทะเบียนเรียนในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย ตามโรงเรียนต่าง ๆ ได้มีการค้นคว้าและทดสอบการสอนแบบใหม่ ๆ เด็ก ๆ จะได้รับการสนับสนุนใหม่ ความคิดริเริ่มและใช้ความสามารถในทางสร้างสรรค์ของตน ทุกวันนี้มีการเน้นในด้านวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และภาษาต่างประเทศ มีความพยายามขยายความรู้ของนักศึกษาในเรื่องประชาชนและวัฒนธรรมของชนชาติอื่น ๆ มีการใช้โทรทัศน์และภาพยนตร์ช่วยการสอนอย่างกว้างขวาง อีกทั้งพยายามแนะแนวให้เยาวชนรู้จักเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับความสามารถของตน

โรงเรียนของรัฐไม่คงเสียเงินเพราะมีภาษีอุดหนุน ทั้งนี้เริ่มมีมาตั้งแต่สมัยเมื่อสร้างประเทศใหม่ ๆ ทุก ๆ รัฐจะรับผิดชอบจัดระบบการศึกษาของตนเอง ส่วนมากแต่ละรัฐมักจะกำหนดให้เด็กทุกคนต้องไปโรงเรียนจนถึงอายุเกณฑ์ ประมาณระหว่าง 16 - 18 ปี การศึกษาภาคบังคับนั้นต่างกันสุดแต่แต่ละสถานิติบัญญัติของแต่ละรัฐกำหนด แต่โรงเรียนของรัฐมีฝ่ายกรรมการของชุมชนจัดการ หน่วยบริหารโรงเรียนประมาณ 15,517 เขต ในโรงเรียนรัฐบาล คณะกรรมการบริหารโรงเรียนสามารถจัดโปรแกรมการศึกษาที่นอกเหนือไปจากข้อกำหนดของกฎหมายของรัฐได้ ซึ่งตามปกติทุก ๆ รัฐก็ทำเช่นนั้น

ปัจจุบันครึ่งหนึ่งของเยาวชนที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมแล้ว มักจะเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย (ในสหรัฐอเมริกาใช้คำว่า "วิทยาลัย" ซึ่งหมายถึงสถาบันที่รับนักศึกษาที่มีประกาศนียบัตรของโรงเรียนมัธยมเท่านั้น และมักจะใช้แทนคำว่า "มหาวิทยาลัย" วิทยาลัยอาจจะเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยหรือไม่ก็ได้ ซึ่งปกติก็มีหลักสูตรหลังปริญญาตรี และให้ปริญญาบัตรวิชาชีพ) มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียรวมเขต

ในปี ค.ศ. 1867 รัฐบาลกลางได้ตั้ง Federal Department of Education ให้มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษาของประเทศ ต่อมาในปี ค.ศ. 1929 ได้เปลี่ยนชื่อเป็นกรมการศึกษา (United States Office of Education) ทำหน้าที่รวบรวม พิมพ์ และให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับสถิติทางการศึกษา กรมการศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของกระทรวงสาธารณสุข ศึกษาธิการ และสวัสดิการ (Department of Health, Education and Welfare)

นอกจากนี้รัฐบาลกลางยังต้องรับผิดชอบด้านการศึกษาของเมืองหลวง เกาะกวม ซามัว ตลอดจนเขตนอกแผ่นดินใหญ่ที่ทหารสหรัฐไปตั้งฐานทัพอยู่ รวมทั้งเขตที่พวกอินเดียนแดงอาศัยอยู่ด้วย

การบริหารการศึกษาในระดับรัฐ

มลรัฐเป็นผู้ดำเนินการบริหารการศึกษา โดยอาศัยอำนาจของสภา ร่างกฎหมายของรัฐ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่กว้าง ๆ ในการออกกฎหมายบริหารการศึกษา ภายใต้การควบคุมของรัฐธรรมนูญของแต่ละรัฐ รัฐมีหน้าที่เข้าไปบริหารการศึกษาของโรงเรียนทุกโรงเรียนภายในเขตความรับผิดชอบของตน แต่ในทางปฏิบัติ มีหน่วยงานในระดับท้องถิ่นรับผิดชอบภาระดังกล่าว หน่วยงานนั้นคือเขตการศึกษาท้องถิ่น

รัฐโดยทั่วไปยกเว้นรัฐฮาวายได้มอบภาระในการดูแลโรงเรียนระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาให้แก่เขตการศึกษาท้องถิ่น ในการใช้อำนาจหน้าที่เหล่านี้ สภาร่างกฎหมายจะมอบอำนาจให้กับเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนและมลรัฐ ให้มีอำนาจในการควบคุมและให้คำแนะนำแก่โรงเรียนต่าง ๆ

เมื่อแต่ละมลรัฐมีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาของตนเอง นโยบายการศึกษาและวิธีการปฏิบัติงานของแต่ละมลรัฐจึงแตกต่างกันออกไปที่มีลักษณะเหมือนกันคือ มีสภาการศึกษาของรัฐทำหน้าที่กำหนดนโยบายให้แก่โรงเรียนระดับประถมศึกษา และโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาของรัฐบาล มีคณะกรรมการ

การศึกษาประจำรัฐ (State Board of Education) เป็นผู้ควบคุมและเป็นหัวหน้าระบบการศึกษาของรัฐต่าง ๆ มีศึกษาธิการรัฐในแต่ละรัฐเป็นผู้ดูแล (Superintendent) โดยดำเนินการตามนโยบายต่าง ๆ ที่สภาการศึกษาของรัฐได้กำหนดไว้

บทบาทและหน้าที่ในการบริหารการศึกษาของรัฐ มีดังนี้

- จัดสรรงบประมาณที่ได้มาจากรัฐหรือรัฐบาลกลาง
- ควบคุมให้เป็นไปตามกฎหมายที่เกี่ยวกับการศึกษา
- กำหนดหลักสูตรและประมวลการสอนต่าง ๆ
- ทำรายชื่อหรือเสนอแนะตำราเรียนที่ใช้
- อนุมัติหรือให้คำปรึกษาเกี่ยวกับมาตรฐานของอาคารเรียน
- จัดหาอุปกรณ์และบริการ เกี่ยวกับห้องสมุด
- บริหารงานให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลกลาง
- จัดการศึกษาให้เท่าเทียมกัน
- ดำเนินการเกี่ยวกับวิทยาลัยครู และออกประกาศนียบัตรให้แก่ครู
- ประสานงานในการจัดทำสถิติ สะสมข้อมูล จัดการวัสดุและปรับปรุงแผนงาน

การบริหารการศึกษาระดับท้องถิ่น

หน่วยการปกครองโรงเรียนท้องถิ่น (School District) มีหน้าที่ดูแลการศึกษาระดับต่ำกว่ามหาวิทยาลัย มีคณะกรรมการบริหารการศึกษา (School Board) ซึ่งได้รับเลือกตั้งจากประชาชนในท้องถิ่น ทำหน้าที่จัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา คณะกรรมการบริหารการศึกษาจะจ้างผู้ดูแล (Superintendent) ให้ทำหน้าที่เป็นผู้บริหารร่วมกับคณะกรรมการ โดยปกติคณะกรรมการบริหารการศึกษาระดับท้องถิ่นนี้จะไม่มีการจ่ายเงินเดือน

ลักษณะสำคัญที่สุดในการบริหารการศึกษาของประเทศสหรัฐอเมริกาคือการให้อำนาจการจัดการศึกษาแก่ท้องถิ่น หน่วยงานที่รับผิดชอบในระดับท้องถิ่นเรียกว่า Local School Board Districts โรงเรียนในเขตไหนก็จะขึ้นอยู่กับ

Local School Board ในเซตนั้น ส่วนอำนาจต่าง ๆ ของ Board เป็นไปตามกฎหมายแห่งรัฐนั้น ๆ กำหนด Board มีความรับผิดชอบที่สำคัญคือ การควบคุมเรื่องบัญชีค่าใช้จ่ายและงบประมาณ

School Board มีหน้าที่ดังนี้

- กำหนดนโยบายการศึกษาในระดับท้องถิ่นให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐ และเป็นไปตามความต้องการของท้องถิ่น
- รับผิดชอบในการเลือกครู แต่งตั้งครูใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่ภายใต้คำแนะนำของ Superintendent
- รับผิดชอบเรื่องงบประมาณ
- รับผิดชอบเรื่องอาคาร การบำรุงรักษา ซ่อมแซม
- รับผิดชอบเรื่องการจัดซื้ออุปกรณ์ต่าง ๆ

การบริหารการศึกษาของสหรัฐอเมริกาให้อำนาจในการจัดการศึกษาแก่ตนเองเป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับสังคมอย่างใกล้ชิดจากสังคมเล็กไปสู่สังคมใหญ่คือประเทศ สังคมการศึกษาของสหรัฐอเมริกาจึงเป็นไปอย่างสอดคล้องกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยปรารถนาถึงความเหมาะสมของประชากรในแต่ละท้องถิ่นเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้ทุกคนแสวงหาความรู้ทางการศึกษาได้ตามความสามารถของแต่ละคน เป็นการสร้างความเข้าใจอันดีที่เกิดขึ้นในสังคมของประชาชนได้เป็นอย่างดี ความสัมพันธ์อันแนบแน่นนี้มีน้อยมากเมื่อเทียบกับประเทศอื่น

การให้เงินช่วยเหลือทางการศึกษา

เงินอุดหนุนการจัดการศึกษาของสหรัฐอเมริกา นอกจากจะได้รับเงินช่วยเหลือจากท้องถิ่นแต่ละแห่งแล้ว ยังได้รับการช่วยเหลือจากรัฐบาลกลางและจากมลรัฐด้วย อัตราการช่วยเหลือจะแตกต่างกันไปตามภาวะเศรษฐกิจของแต่ละท้องถิ่น เงินช่วยเหลือต่าง ๆ ไคมาจาก

1. รัฐบาลกลาง รัฐบาลกลางจะนำเงินภาษีทรัพย์สินและภาษีการค้าบางส่วนมาใช้เพื่อการศึกษาเพียง 4% ของเงินที่ต้องใช้เพื่อการศึกษาทั้งหมด

ระยะหลังได้เพิ่มการช่วยเหลือมากขึ้นเป็นลำดับ ในช่วง 10 ปีระหว่าง พ.ศ. 2502 - 2513 จะเห็นว่ารัฐบาลกลางให้ความช่วยเหลือเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า

รัฐบาลกลางร่วมลงทุนทางการศึกษาเพื่อเป็นการสนับสนุนเท่านั้น มิได้เป็นในรูปการควบคุม มลรัฐหรือท้องถิ่นจะรับเงินช่วยเหลือจากรัฐบาลกลางก็ได้ แต่จะต้องยอมให้คนผิวดำเข้าเรียนในรัฐหรือท้องถิ่นนั้น เพื่อให้เป็นไปตามนโยบายระดับชาติเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน

2. รัฐบาลของรัฐ รัฐจะเก็บภาษีการค้าได้แก่ ภาษีน้ำมัน เหล้า บุหรี่ และบริการอื่น ๆ ประมาณครึ่งหนึ่งของภาษีที่รัฐเก็บได้ จะนำมาลงทุนด้านการศึกษา มากกว่าด้านอื่น ทั้งนี้เพราะรัฐคำนึงถึงความเสมอภาคทางการศึกษาโดยให้เงินโรงเรียนที่อยู่ในเขตยากจนมากกว่าเขตที่ร่ำรวย

3. รัฐบาลท้องถิ่น รัฐบาลท้องถิ่นจะอาศัยภาษีทรัพย์สิน เช่น ภาษีที่ดิน ประมาณครึ่งหนึ่งของภาษีที่เก็บได้จะใช้สำหรับบำรุงวิชาการด้านการศึกษาของท้องถิ่นนั้น ๆ แต่ภาษีทรัพย์สินเป็นเพียง 15 เปอร์เซ็นต์ของภาษีทั้งหมด ฉะนั้นคนยากจนจึงมีภาระในการช่วยเหลือด้านศึกษาน้อยกว่าคนร่ำรวย ทั้งนี้บุตรหลานของคนร่ำรวยในท้องถิ่นนั้นมีโอกาสในการศึกษาเท่ากัน

แต่ละท้องถิ่นจะใช้เงินลงทุนในการศึกษาที่ให้กับประชาชนแต่ละคน แตกต่างกันในบางกรณีการลงทุนทางการศึกษาของรัฐหนึ่งอาจจะไปช่วยอำนวยความสะดวกประโยชน์ให้กับอีกรัฐหนึ่งก็ได้ เช่น การผลิตครู ผู้ที่จบการศึกษาจากรัฐหนึ่งแล้วไปทำการสอนให้อีกรัฐหนึ่ง

การให้เงินช่วยเหลือระดับมหาวิทยาลัย

ค่าธรรมเนียมต่อปีของนักศึกษาที่เรียนเต็มเวลา ที่จะต้องจ่ายให้มหาวิทยาลัยต่างกันมาก ระหว่างมหาวิทยาลัยแต่ละแห่ง และระหว่างรัฐแต่ละรัฐ บางมหาวิทยาลัยรัฐให้เงินอุดหนุนมากจึงไม่เก็บค่าธรรมเนียมจากนักศึกษาที่มีถิ่นฐานหรือภูมิลำเนาในรัฐนั้น เช่น รัฐแคลิฟอร์เนีย เป็นต้น (ปัจจุบันเริ่มลดการช่วยเหลือเนื่องจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก)

นักศึกษาจำนวนมากทำงานพิเศษเพื่อหารายได้มาจุนเจือค่าเล่าเรียน
บางส่วนได้รับทุนการศึกษา หรือเงินกู้เพื่อช่วยค่าครองชีพ ในปี พ.ศ. 2501 รัฐสภา
ของสหรัฐอเมริกาได้ออกพระราชบัญญัติคุ้มครองการศึกษาแห่งชาติ เพื่อป้องกันไม่ให้
นักศึกษาที่มีความสามารถหมดโอกาสศึกษาในระดับสูง เพราะขัดสนทางการเงิน
โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษากู้เงินได้ถึง 5,000 เหรียญ และให้ใช้คืนภายในเวลา
10 ปี หลังจากจบการศึกษาแล้ว และอีกทางหนึ่งคือให้กู้เงินโดยไม่เสียดอกเบี้ย
โดยที่นักศึกษาไม่จำเป็นต้องใช้คืนจนกว่าจะสำเร็จการศึกษา